

192, stk. 2, nr. 2; det fremgår ikke klart af konventionstekstens artikel 5, hvorvidt der kan etableres et sådant særligt begrænsningsbeløb.

Derudover er der på enkelte punkter – i nær sammenhæng med forslaget om højere begrænsningsbeløb end konventionens – foreslået bestemmelser, der adskiller sig fra konventionen, jfr. udkastets § 193 (automatisk selvrisko for et højere beløb for passageren). Endvidere foreslår udvalget, at gældende § 201, stk. 2, (adgang til at forbeholde sig ansvarsfrihed, hvor befordringen udføres af en anden end bortfragteren, »performing carrier«) opretholdt med visse ændringer; en sådan bestemmelse findes ikke i 1974-konventionen.

Endelig foreslår udvalget enkelte redaktionelle ændringer i gældende kapitel 6, jfr. forslaget om omstrukturering af gældende §§ 196 og 197.

Om de enkelte bestemmelser i lovudkastet bemærkes følgende:

Til § 171.

Paragraffen indeholder definitioner af begreberne bortfragter, passager og rejsegods.

Med de foreslåede ændringer i stk. 2 og stk. 3 vil bestemmelsen være bragt i nær overensstemmelse med 1974-konventionens definitionsbestemmelser.

I *stk. 2* fastslås det, at også personer, der med bortfragterens samtykke ledsager levende dyr eller køretøj, betragtes som passager i relation til kapitel 6, jfr. konventionens artikel 1, nr. 4 b. Gældende stk. 2 er også blevet fortolket i overensstemmelse hermed.

I *stk. 3* foreslås i overensstemmelse med konventionens artikel 1, nr. 5, at i de tilfælde, hvor godset befordres i henhold til certeparti eller konnossement eller et dokument, der benyttes ved godsbefordring, finder reglerne om rejsegods ikke anvendelse; efter den gældende bestemmelse undtages alene gods, der befordres i henhold til et certeparti eller konnossement.

Gældende kapitel 6 gælder også for levende dyr. Konventionens artikel 1, nr. 5 b, undtager levende dyr, men sølovsudvalget ønsker ikke at foreslå en sådan undtagelse indsat i kapitel 6, der derfor, ligesom i dag, også vil omfatte f. eks. hunde og katte, der medbringes af en passager, men derimod

næppe en hest, der transporteres i hestetrailer. Det skal dog i denne sammenhæng nævnes, at lovudkastet opretholder bestemmelsen i gældende § 201, stk. 3 om bortfragterens adgang til at forbeholde sig ansvarsfrihed for så vidt angår levende dyr, der befordres som rejsegods.

Til § 189.

Efter gældende stk. 2 vil bortfragteren ikke have noget ansvar for passagerens værdigenstande, medmindre han udtrykkeligt har påtaget sig et sådant ansvar. I overensstemmelse med konventionens artikel 5 foreslås det nu, at bortfragterens ansvar kun skal indtræde, såfremt han har modtaget værdigenstandene til deponering, f. eks. i pengeskab. Baggrunden for denne ændring er bl. a. at gøre det lettere for passageren over for sit forsikringsselskab at hævde, at han har gjort, hvad der var muligt for at beskytte værdigenstandene.

Til § 191.

I overensstemmelse med konventionens artikel 3, stk. 3, foreslås det, at den omvendte bevisbyrde for bortfragteren udstrækkes til også at gælde de tilfælde, hvor skaden er opstået som følge af fejl eller mangler ved skibet. Sådane fejl eller mangler ved skibet må antages at foreligge, f. eks. hvis en trappes gelænder sidder løst. Udtrykket »indtruffet ved eller i forbindelse med . . . eller som følge af . . .« skal gengive konventionens udtryk »arose from or in connection with«.

Bortfragteren pålægges kun omvendt bevisbyrde, såfremt passageren kan bevise, at skaden er sket under befordringen, at der var fejl eller mangler ved skibet, og at der var årsagssammenhæng mellem skaden og manglen ved skibet.

Til § 192.

Som nævnt i de indledende bemærkninger er der inden for udvalget enighed om, ikke at acceptere de begrænsningsbeløb, der blev fastsat i 1974-konventionen.

Udvalget foreslår i overensstemmelse med de øvrige nordiske udvalg i lovudkastets § 192, stk. 2 og 3, følgende begrænsningsbeløb: 100.000 SDR (ca. 700.000 kr.) ved personska- de for hver passager, 2.000 SDR (ca. 13.500